

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Cornelii Hazart Societatis Iesv Theologi Discursus Morales In Selectiora Loca Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum

Hazart, Cornelius

Antverpiæ, 1688

Discursus III. De oblationibus similæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52700)

querno ligneo arcæ Viatoriæ inclusum circumferri secum iusserit, ut assidue monumentum illud præ oculis haberet, seseque humiliaret, dicens. Cogita mori: Quid te dilatas & extendis? quem tot Provinciæ & Regna non capiunt, hic locus capiet.

DISCURSUS III.

De oblationibus simila.

PRIMO, de oblatione simila sic loquitur Deus Moysi: Qui obtulerit similam, fundet super eam oleum, & ponet thus, ponentque filii Aaron Sacerdotes, pugillum simila & olei ac totum thus super altare & offerent. Si vero panes obtulerit, erunt absque fermento, conspersi oleo, nec quidquam fermenti ac mellis adolebitur in Sacrificio Domini: Quidquid obtuleris Sacrificii, sale condies, in omni oblatione tua offeres sal. Si autem obtuleris munus primarum frugum tuarum Domino, de spicis adhuc virentibus, torrebis igni, & confringes in modum farri, & sic offeres, fundens supra oleum, & thus imponens, & offeret Sacerdos.

Quis credat Deum tam exoticas & minutas in hisce Sacrificiis ceremonias instituisse, nisi aliud ad instructionem nostram voluisset significare? sic est, inquit Paulus Rom. cap. 15: Quaecumque enim scripta sunt, inquit, ad nostram doctrinam scripta sunt.

Ego igitur sic existimo i. per oblationem simila, Deum voluisse significare, oblationem cordis sive animæ nostræ: Sicut enim in farina nihil præstantius simila, sic in homine nihil præstantius anima. Sed volebat Deus similam sibi offerri vel coctam in clibano, vel tostam in craticula, vel frixam in sartagine, & sale conditam: Omnia hæc nihil significant aliud quam mortificationes animæ nostræ de quo sic ait David: Cor contritum & humiliatum Deus non despicies.

Hanc præ cæteris oblationem ab homine exigit Deus tanquam sibi gratissimam, sic iussit proclamari per Salomonem Prov. cap. 23, ubi ait: Præbe, fili mi, cor tuum mihi, in quæ verba sic discurret Hugo de S. Victor lib. 3 de Anima: In omni creatura, inquit, quæ sub sole est, nihil humano corde sublimius, nihil nobilius, nihilque Deo similius, quapropter nihil aliud quærit à te nisi cor tuum: Non victimas pecudum, non vestes tuas pretiosas, non villas & prædia, non inanes aut monilia, non divitias tuas postulat, quia ut ait David,

Mortifica-
tum cor
petit Deus.

Ggg 3 bono-

bonorum nostrorum non eget, sed hoc unum. *Præbe fili mi, cor tuum mihi.* O mirabilis Deus! Tua est plenitudo terræ, & universa quæ cæli ambitu continentur, quid petis, à quo expectat omne animal benedictionem? Pete non ab homine, sed à Patre tuo, ille dabit tibi Regnum, dicit enim apud *Davidem Psalmo 2: Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ.* Quid ergo adhuc petis à nobis? Hoc unum peto ut præbeas cor tuum mihi in Sacrificium. Hoc petit ab omnibus quod quis potest dare, & omnibus commune est: Si enim ab omnibus peteret elemosynam, pauperes non possent dare; si jejunium, infirmi non possent dare, si longas orationes, ægri non possent dare, hoc petit quod nemo non possit dare, cor nostrum, animam nostram, hanc sibi offerri vult in Sacrificium, sed sicuti olim simila, offerebatur, quæ prius vel coquebatur in clibano, vel torrebatur in craticula, vel fixa erat in sartagine, talem animam & cor vult sibi offerri juxta illud *Davidis Psal. 50: Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum & humiliatum non despiciet.* Non petit cor sensuale, non commodis deditum, non voluptuosum, non iracundum, non invidum, non superbum, non vanum, sed contritum & mortificatum, quod fortiter passionibus illis resistit, & quantum potest, superare conatur. Nihil illo sacrificio gratius *Christo.*

Patet hoc præsertim in Sponfa, quæ quoties in Canticis mentionem facit Myrrhæ, toties significat mortificationes suas, quia vix ulla herba acerbior Myrrha. *Cap. 4.* dicit *vadam ad montem Myrrhæ,* hoc est, mortificabo me in summo gradu. *Cap. 1* dicit: *Fasciculus Myrrhæ dilectus meus mihi,* hoc est, omnes sponsi mei mortificationes in unum colligo, ut illas simul cum illo patiar. *Cap. 5* ait: *Messui Myrrham meam,* hoc est, tantas mortificationes subivi ut illas possim demetere, & colligere in multos manipulos sicut agricolæ in melle metunt & colligunt triticum. Quam gratum fuerit hoc Sacrificium sponso suo *Christo,* hinc patet quod ultro ad illam accurreret non media die, sed media nocte, non sereno cælo, sed inter nimbos & pluvias, pulsaverit ad ostium, vocaverit illam verbis blandissimis, ut aperiret seque intromitteret, diu steterit sub frigido cælo, inter tenebras, & hæc omnia ut tam sibi gratis sponsæ Sacrificiis frueretur.

Non ignorabat hoc etiam *David:* Cum enim quadam vice *Psal. 115* secum ipse disquireret, dicens: *Quid retribuam Domino pro omni-*

has qua retribuit mihi? Tu, ô magne Deus! è campo ad Regnum, è casa ad solium, ex caula in aulam me vocasti, pedum in sceptrum, petasum in diadema, fagum in purpuram commutasti? *Quid retribuam?* tu mihi vires dedisti in Leones & ursos, & tua ope immanem illum gigantem prostravi: *Quid retribuam?* tu me toties ex hostium insidiis, & crudeli Saulis manu eripuisti. *Quid retribuam?* tandem post omnia exclamat *Psal. 72: Deus cordis mei offero tibi cor meum, sed mortificatum, calicem enim salutaris accipiam, potabo me illo calice amaritudinis ac mortificationis quem Salvator mundi bibet in Passione sua, hoc præstantissimum David Sacrificium existimavit quod offerret Deo, pro omnibus quæ ab illo acceperat.*

Adeoque sicuti Deus volebat sibi à *Judeis* offerri, simillam, quod est præstantissimum in farina, sed costam, vel tostam, vel frixam igne, sic dum per *Salomonem*, petit cor nostrum, vult sibi offerri quod in nobis præstantissimum est, sed mortificatum, confractum, & contritum, quod potissimum consistit in domandis Passionibus nostris.

Ab hoc Sacrificio Deo offerendo nullus non modo status, sed nec ullus homo excipitur. Quia sicuti nullus homo est qui liber sit à Passionibus, sic nullus est qui illas non debeat mortificare. Propterea quando *Christus* dixit *math. cap. 10: Qui non accipit Crucem suam, & sequitur me, non est me dignus*, non dixit hoc ad Apostolos, aut septuaginta discipulos tantum, sed ad cunctos fideles, inquit *Leo Serm. 9, de Quadrag.* patet ex *Marco* qui *cap. 8*; dicit *Christum* hoc etiam dixisse ad turbas, hoc est ad homines cujuscumque conditionis sicut vel status.

Solent quidem aliqui sæculares sic loqui quasi mortificationes ad solos religiosos spectent; turpissimè errant: Ego enim existimo quod magis spectent ad conjugatos quam ad alios, quia illi habent pane quotidie majores ac plures occasiones in quibus Passiones contra ipsos insurgunt, & vincunt nisi mortificentur, & frangan- tur: Quot illic occasiones iracundiæ jam ex parte uxoris, jam ex parte mariti, jam ex parte liberorum, jam ex parte aliorum domesticorum? quot occasiones tædij quando aliqua non succedunt ex voto? quot occasiones odii in inimicos qui vel lites intentant, vel aliis modis persequuntur? quot occasiones invidiæ dum fortuna aliis nobis similibus fovet, & nobis contraria est? quot occasiones avaritiæ dum aliqui etiam ditissimi tanta cupiditate pecu- niis

niis inhiant ut vix cogitent de pauperibus, vel de alio bono opere faciendo, & sic de ceteris.

Interea Deus non minus cor petit à sæcularibus quam à religioſis, aliisque ſpiritualem vitam agentibus, ergo illi non minus debent Paſſiones ſuas mortificare quam hi, nec enim Deus vult cor habere immortificatum, ſed contritum, humiliatum, fractum inſtar illius ſimilæ quæ offerretur in veteri Teſtamento.

Quod ſi aliquis dubitet an tale cor vel anima Deo oblata, vere ſit Sacrificium, audiat quid dicat D. Apoſtolus *Paulus Rom. cap. 12: Obſecro, inquit, vos fratres per miſericordiam Dei, ut exhibeatis corpora veſtra hoſtiam viventem, Sanctam, & Deo placentem.* Per hanc hoſtiam nihil aliud intelligunt Patres quam mortificationem qua cor noſtrum, & anima noſtra, & corpus noſtrum redduntur pura ac Sancta, & digna quæ Deo offerantur. Si enim, inquit *Chryſoſtomus Hom. 20 ad Rom.* Cor noſtrum & membra noſtra hoſtia ſunt quæ ſibi Deus offerri vult in Sacrificium: Ergo mortificandæ ſunt, neque enim offerri illi poteſt oculus niſi qui mortificatus eſt in petulantia, neque manus niſi quæ ſe abſtinet ab iniuſtitia, neque lingua niſi quæ ſe abſtinet à turpibus colloquiis, neque caro, niſi quæ mortificavit concupiſcentias ſuas, & illicitas voluptates, neque cor niſi quod fregit impetus iracundiæ, & flammæ impuri amoris: Nihil ergo mali reſpiciat, oculus, & factus eſt hoſtia, nihil turpe loquatur lingua, & facta eſt Sacrificium, nihil iniqui committat manus, & facta eſt holocauſtum. Ita *Chryſoſtomus*: Igitur mortificatio Paſſionum vere eſt Sacrificium Deo.

Hanc veritatem adhuc magis confirmat illud quod lego *lib. 1 Reg. cap. 23*: Optabat *David* ſitibundus bibere ex aqua ciſternæ quæ erat juxta portam *Bethlehem*, mox aliqui generoſi milites cum periculo vitæ perrumpentes caſtra hoſtium qui *Bethlehem* obſidebant, hauſtam ex illa ciſterna aquam, attulerunt ad *David*, at ille accepto calice, *noluit bibere*, ſed ut ſe mortificaret, effudit in terram, & mox addit Scriptura: *Libavit eam Domino*: Audin? iſtam mortificationem *Davidis*, ipſamet Scriptura Sacrificium vocat. Quod ſi tam exigua mortificatio à Scriptura laudatur ut Sacrificium, quantum & quam dignum offerret Deo Sacrificium qui omnes ſenſus ſuos ac Paſſiones mortificat?

Hoc tam gratum Deo eſt Sacrificium, ut *Ludovicus Bloſius Abbas* dicat *Inſtit. Spirit. cap. 2*: Quando quis propter Deum, ſenſuali-

tati voluntatique propriæ, etiam in rebus minimis reluctatur, ac se mortificat, rem Deo magis gratam facit, quam si multos mortuos ad vitam revocaret.

Hinc fit, ut, sicut olim simila quæ Deo offerebatur tosta vel frixa, oleo debebat conspergi atque perfundi, numquam etiam desit oleum suavitatis ac consolationis, animæ quæ per mortificationem Deo sacrificatur.

Quid in hanc rem clarius dici potest, quam quod ait *David* se esse expertum *Psal. 93*: Domine, inquit, secundum multitudinem dolorum meorum, consolationes tue letificaverunt animam meam. Erat *David* vir mortificationum; *Psal. 34* dicit: Ego inducbar cilicio, rursus: Humiliabam in jejuniis animam meam. *Psal. 76* inquit: Nocte surgebam, & meditabar. *Psal. 118* ait se frænasse oculos suos ne videret vanitatem.

Psal. 37 dicit quod inimici sui multa mala adversum se dicerent, sed mortificabat linguam suam ne obloqueretur, factus sum, inquit, sicut mutus non aperiens os suum, mortificabat aures suas quasi nihil audiret, tanquam surdus non audiebam. *Psal. 103*, dicit se panem & cibos suos cinere aspersisse ut mortificaret appetitum suum: Quoties mortificavit Passionem iracundiæ ac vindictæ cum *Saul* illum persequeretur, cum *Absalon* filius ejus illum eijceret aula, cum *Semai* illi malediceret: Denique tota vita *Davidis* erat quasi continua mortificatio, sed numquam, inquit, in ulla mortificatione mihi defuit oleum divinæ suavitatis: Nam juxta numerum mortificationum mearum, inquit, erat numerus consolationum quibus Deus lætificabat animam meam.

Habet quidem omnis mortificatio amaritudinem suam in se, quia molesta est carni & repugnans appetitibus nostris: Ideo, inquit *Bernardus Serm. 1 de Dedicat*: Multi illas abominantur & fugiunt, quia Crucem quidem vident exterius, sed unctiois oleum quæ interius latet, non vident. Agit hic *Bernardus* de illis Crucibus quas in aliquibus Templis ab Episcopis dedicatis pictas videmus, Cruces quidem sunt in forma exteriori, sed oleum quo Episcopus illos inunxit, non apparet. Tunc suos religiosos sic *Bernardus* alloquitur: Crux, inquit, nostra inuncta est, suavis & delectabilis est mortificatio nostra, & ut ita dicam, amaritudo nostra dulcissima.

Cum ergo Deus hoc unum petat à nobis ut demus illi in Sacrificium, simillam naturæ nostræ, hoc est, animam nostram, dicens:

H h h

Præbe,

Præbe, fili mi, cor tuum mihi sed contritum, mortificatum, humillimum, quis hoc recuset? si enim arduum est sensus suos frangere, si durum Passiones frænare, numquam deerit Deus quin omnia illa oleo suavitatis suæ ac consolationum cælestium perfundat.

DISCURSUS IV.

Voluit Deus in omni Sacrificio offerri Salem.

PRæter ea quæ hætenus enarravimus de triplici Sacrificiorum genere, eorumque ceremoniis, voluit Deus ut in omni Sacrificio offerretur sal; sic enim *Levit. cap. 2* imperat *Moyse*. *In omni oblatione tua offeres sal.* Rursum: *Quidquid obtuleris Sacrificii, sale condies.*

Si res ipsa tantum inspiciatur, mirabile videtur quod Deus tam minutum quid imperarit, quasi nullum Sacrificium aut munus sine sale posset subsistere: Mirabile tamen non est, si velimus attendere quid Deus per hoc voluerit significare.

Quid hoc est? respondent *Theodoretus, Procopius, Radulphus, Beda, Rupertus, Eucherius, Cyrillus, Bernardus*, alique, Deum per salem voluisse significare prudentiam & discretionem.

Hinc etiam Ethnici, ut *Plinius* testatur *lib. 31 cap. 7* nullum Sacrificium absque sale offerri volebant, tantoque in honore salem habebant ut irreligiosum putarent si quid laberetur in terram, idque cum respectu ad prudentiam quam præ ceteris virtutibus æstimabant.

Hoc Poëtæ illorum hac fabula declaravere: *Peleum*, inquit, virum fortem, dii variis muneribus honoravere in nuptiis: *Vulcanus* enses illi dedit, *Venus* scyphum aureum, *Neptunus* equos, *Jovis* pallium, *Minerva* tibias, denique post omnia, tanquam munerum omnium præstantissimum, *Nereus* illi Salem dedit.

Confirmant hæc & *Christus* ipse, & *Paulus* Apostolus: *Christus Marci cap. 9* dicit Apostolis suis: *Habete in vobis sal*, ubi nihil aliud ab illis hic exigit quam prudentiam & discretionem in omnibus: *Paulus* vero *Coloss. cap. 4* dicit: *Sermo vester semper in gratia* *sal* sit conditus, & ut ostenderet se agere de prudentia, rationem addit cur hoc velit, *ut sciatis*, inquit, *quomodo vos oporteat unicuique respondere* Quasi diceret prudentiam esse regulam omnium actionum nostrarum. Denique communi *Latino* proverbio de imprudente homine, qui caret iudicio, dicitur: *Non habet micam vel granum salis.*